

prima instanță: A. Gafton

nr. 3ra-874/17

instanța de apel: M. Ciugureanu, A. Minciuna, L. Popova

ÎNCHEIERE

2 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Valentina Clevadi

Iuliana Oprea

Ala Cobăneanu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Dinvin Grup”

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Dinvin Grup” împotriva Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate 50/99 cu privire la anularea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Dinvin Grup” reprezentat de către avocatul Valeriu Castraveț și menținută hotărârea primei instanțe

constată:

La 22 august 2015, SRL „Dinvin Grup” a depus cerere de chemare în judecată împotriva APLP 50/99 cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că nu este de acord cu hotărârea adunării generale a APLP 50/99 din 14 aprilie 2012 prin care s-a stabilit tariful pentru deservirea blocului pentru toți agenții economici, care desfășoară activitatea comercială în blocurile și teritoriul APLP 50/99 în mărime de 3 lei pentru fiecare metru pătrat de spațiu nelocativ pe lună.

Consideră că hotărârea este emisă contrar prevederilor legii și cu încălcarea procedurii stabilite.

Afirmă că la 30 iunie 2015 a înaintat în adresa APLP 50/99 cerere prealabilă prin care a solicitat anularea hotărârii ilegale a adunării generale din 14 aprilie 2012 și modificarea contractelor încheiate cu agenții economici în particular cu SRL „Dinvin Grup” prin care tariful pentru deservirea blocului este stabilit neîntemeiat și ilegal în mărime de 3 lei pentru un metru pătrat pe lună și aducerea mărimii tarifului în conformitate cu decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 10/6 din 4 decembrie 2014 cu privire la aprobarea tarifului pentru deservirea blocului locativ,

deservirea tehnică și reparația echipamentelor tehnice de uz comun, aplicat pentru încăperile nelocuibile din interiorul blocului.

Sușține că la 23 iulie 2015, APLP 50/99 prin scrisoarea nr. 07/1, a respins cererea prealabilă în lipsa unui temei legal.

Invocă că hotărârea adunării generale APLP 50/99 nu are forma unui act juridic, îndreptat spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile.

Menționează că procesul – verbal din 14 aprilie 2012 nu conține datele privind numărul total al membrilor APLP 50/99, nu este indicat numărul membrilor APLP care au participat la adunarea generală din 14 aprilie 2012.

Subliniază că în procesul – verbal nu este indicat cine a fost ales secretar, președinte al ședinței, cine a numărat voturile și a înaintat propunerile puse în ordinea de zi, cine din participanți a luat cuvântul și conținutul discursurilor, care a fost rezultatul votării, câți membri au votat pro, contra și câți s-au abținut, nu este clar cine a întocmit procesul-verbal și cine este persoana responsabilă pentru conținutul datelor înscrise.

Indică că procesul-verbal nu este semnat de secretarul și președintele ședinței.

Consideră că adunarea generală a membrilor APLP 50/99 din 14 aprilie 2012 a fost convocată și desfășurată cu încălcarea gravă a procedurii și prevederilor legislației în domeniu.

Astfel, apreciază hotărârea adunării generale drept ilegală și abuzivă, fiind în contradicție directă cu prevederile deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 10/6 din 4 decembrie 2014 cu privire la aprobare tarifului pentru deservirea tehnică și reparația echipamentelor tehnice de uz comun, aplicat pentru încălcările nelocuibile din interiorul blocului.

Relatează că potrivit hotărârii APLP 50/99 din 14 aprilie 2012 nu este specificată denumirea, lista lucrărilor care se pretind a fi efectuate, serviciilor prestate de APLP 50/99.

Totodată, invocă că între APLP 50/99 și SRL „Dinvin Grup” nu a fost încheiat un contract privind prestarea serviciilor de deservirea blocului, iar reclamantul are intrare separată, nu are rețele ingineresti comune cu APLP 50/99 și își întreține singur încăperea.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 7, 14, 16, 17, 25, 26 din Legea contenciosului administrativ, art. 220 Cod civil, art. 56, 60, 94, 119, 277, 278 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea hotărârii adunării generale a APLP 50/99 din 14 aprilie 2012 conform căreia a fost stabilit tariful pentru deservirea blocului pentru toți agenții economici care desfășoară activitatea comercială în blocurile și pe teritoriul APLP 50/99 în mărime de 3 lei pentru fiecare metru pătrat de spațiu nelocativ pe lună, ca ilegală în fond și emisă contrar prevederilor legii și cu încălcarea procedurii stabilite și încasarea din contul pârâtului a cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 18 aprilie 2016, acțiunea a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de SRL „Dinvin Grup” reprezentat de avocatul Valeriu Castraveț și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 iunie 2017, SRL „Dinvin Grup” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată și hotărârea primei instanțe considerându-le ilegale și neîntemeiate.

Obiectează că motivarea actelor de dispoziție ale instanțelor de judecată constă doare în expunerea circumstanțelor de fapt și de drept, fără motivarea argumentelor de bază invocate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, fapt ce contravine art. 6 §1 din Convenție.

Remarcă că SRL „Dinvin Grup” n-a fost și nu este membru al APLP 50/99, prin urmare hotărârile organelor de conducere ale asociației în cauză, inclusiv ale adunării generale, nu pot fi executorii pentru alte persoane care nu sunt membri ai asociației.

Invocând prevederile art. 32 din Legea privind cooperativele de producție, susține că aceste prevederi legale trebuiau să fie aplicate de către instanțele de judecată.

Menționează că niciun act juridic nu are nicio valoare juridică, respectiv fiind nulă, dacă nu este semnată de către persoanele cu competență și atribuții legale pentru perfectarea și semnarea actului respectiv. Este evident faptul că nesemnarea oricărui act juridic, atrage nulitatea acestuia.

Mai invocă că prima instanță și instanța de apel eronat au considerat că Legea condominiului în fondul locativ nr. 913 din 30 martie 2010, nu este aplicabilă speței date.

Totodată, consideră că instanțele în procesul adoptării soluțiilor, fără temei legal au ignorat și nu au aplicat prevederile art. 27 din lege menționată.

Astfel, invocă că adunarea generală a membrilor APLP 50/99 din 14 aprilie 2012 a fost convocată și desfășurată cu încălcări grave ale prevederilor legislației în domeniu.

Insistă asupra poziției că încălcarea prevederilor legale care reglementează procedura de desfășurarea a adunării generale, a adoptării și perfectării după formă și conținut a hotărârii și în mod deosebit nesemnarea procesului-verbal atrage nulitatea acestei hotărâri.

De asemenea consideră că instanța de apel în mod eronat a aplicat și a motivat soluția sa prin prevederile art. 123 alin. (2) CPC, or, obiect al litigiului anterior, la care a făcut referire instanța de apel era cu totul altul și anume se referea la încasarea unei datorii.

Astfel consideră, că instanța de apel motivându-și soluția, în mod eronat a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată în cazul dat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 6 aprilie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 92).

Informații cu privire la data recepționării de către recurent a copiei deciziei la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2017, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Dinvin Grup” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SRL „Dinvin Grup”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Dinvin Grup” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Dinvin Grup” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valentina Clevadî

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ala Cobăneanu